

DKA har da også opsagt hovedaftalen med de offentlige arbejdsgiverorganisationer for at kræve aktionsret for de kommunale tjenestemænd. Dem er der omkring 80-90.000 af.

DKA opgiver reallønsfaldet for deres medlemmer til ca. 12 pct. som følge af overenskomstindgrebene i 1977 og 1979. Desuden kan det reelle lønefterslæb opsparet siden 1975 altså opgøres til 8,5 pct. Dette lønefterslæb ønskes altså dækket helt ved den forestående overenskomstafslutning. En dækning af alene lønefterslæbet for perioden 1979-81 finder forbundet angiveligt helt utilstrækkeligt, og det er jo det eneste, finansministeren har stillet i udsigt at der kan forhandles om.

DKA har vedtaget at forhøje medlemmernes månedlige indbetaling til konfliktfonden. Samtidig blev det besluttet, at der overføres 15 mill. kr. fra forbundets kasse til konfliktfonden. Dispositioner, som alle erfaringer viser er nødvendige. Det vil så vise sig, hvordan fonden vil blive brugt.

Regeringens lønpolitik for de offentligt ansatte

Politikerne har i folketinget lovgivningsmagten til at diktere løn- og arbejdsforholdene inden for det offentlige, indtil det bliver for meget for lønarbejderne. Kommunalpolitikerne har deres lønvalg og kommunernes lønningsnævn, indtil også disse spærringer bliver for meget for de kommunalt ansatte og fejes til side gennem aktioner. At tidspunktet for dette nærmer sig, fremgår af regeringens »Budgetredegørelse 1980«. Under temaet »Nødvendigheden af tilbageholdenhed i de offentlige udgifter« hedder det på side 199 f. bl. a.:

»Hvis der skal opnås ligevægt på betalingsbalancen i løbet af 1980'erne, vil det i de nærmest kommende år være nødvendigt med en faldende tendens for den disponible realindkomst for den gennemsnitlige indkomstmottager frem til midten af 1980'erne.

En sådan udvikling er imidlertid vanskelig at forene med nødvendigheden af at gennemføre en konkurrenceevneforbedrende omkostningspolitik – medmindre der samtidig sker en indkomstfordeling til gunst for de beskæftigede i den private sektor. Der er formentlig en alvorlig risiko for, at de beskæftigede lønmodtagere i den private sektor ikke vil acceptere at få deres disponible realindkomst reduceret, og at de derfor vil reagere ved at søge kompensation gennem større nominelle lønstigninger. Det vil sikre dem en større andel af realindkomsten, men det vil samtidig svække konkurrenceevnen over for udlandet. En konkurrenceevneforbedrende politik kan derfor formentlig kun

lykkes, hvis de beskæftigede lønmodtagere i den private sektor sikres en realindkomstudvikling, der ikke ligger alt for langt under, hvad produktionsfremgangen giver mulighed for.«

...

»Det er imidlertid kun muligt at sikre ovennævnte indkomstudsigt for de beskæftigede i den private sektor, hvis *stigningerne i det offentliges udgifter begrænses kraftigt*. Det er nødvendigt at spare på det offentliges køb af varer og tjenester til forbrug og investeringer, lønninger til offentligt ansatte samt indkomstoverførelser, herunder arbejdsløshedsdagpenge. Alle former for offentlige besparelser giver mulighed for at give de beskæftigede i den private sektor en mere favorabel realindkomstudvikling, og derved øges sandsynligheden for, at en konkurrenceevneforbedrende omkostningspolitik vil få succes. Det er især vigtigt at sikre en meget behersket udvikling i de samlede udgifter til indkomstoverførelser og lønninger til offentligt ansatte, fordi disse poster udgør langt hovedparten af det offentliges udgifter. Det må dog have i erindring, at lønpolitikken for de forskellige grupper af offentligt ansatte ikke kan tilrettelægges uden hensyn til udviklingen i lønningerne i den private sektor, idet der i modsat fald kan opstå u hensigtsmæssige reaktioner og konsekvenser, bl. a. med hensyn til at sikre det nødvendige personale til varetagelse af opgaverne.

Der skal i de kommende år ske en strukturlægning af dansk økonomi i form af en kraftig udbygning af de erhverv, som konkurrerer med udenlandske virksomheder på enten eksport- eller hjemmemarked. Hvis der skal være tilstrækkeligt med arbejdskraft til rådighed for disse erhverv, må der holdes igen med udbygning af økonomiens øvrige sektorer, dvs. den offentlige sektor og de private erhverv, som ikke konkurrerer med udenlandske producenter. De udenlandskonkurrerende erhverv skal nemlig kunne tiltrække den nødvendige arbejdskraft dels fra gruppen af arbejdsløse, dels fra den strøm af personer, som til stadighed melder sig på arbejdsmarkedet, men også fra gruppen af offentligt ansatte og ansatte i de konkurrencebeskyttede erhverv. Denne meget nødvendige proces kan blandt andet fremmes ved, at realindkomstudviklingen for de, som er beskæftiget i den private sektors konkurrenceudsatte del, gøres mere gunstig end for andre grupper.«

Uanset at det er urealistisk at tro, at krisen kan eksporteres til andre lande, der ligeledes er præget af opbremsning og stagnation i den økonomiske vækst, så er der ingen grund til at tro, at denne politik vil blive ændret. Regeringen vil være inter-